

stændig Renunciation af Slesvig, tilligemed en Overenskomst om, at mågeskifte den gottorpske Andeel af Holfsteen med Oldenborg og Delsmenhorst, og dette blev fuldbyrdet ved en definitiv Tractat af 1773 og ved Acter, som dermed stode i Forbindelse. Disse gaae Alle ud paa, at Slesvig affaaes til Kongen af Danmark og hans Kronarvinger. Under Kronarvinger kan man ikke forstaae Andre end de, der til enhver Tid, ifølge de gjældende Retsadkomster, som eksistere i den danske Stat, ere Arvinger til den danske Krone. Det var dette, som gav den største Betryggelse for Slesvigs Besiddelse, indtil vi nu ved Londonertractaten have faaet en endnu fuldkomnere.

Det er mærkeligt, at der i den senere Tid er opvaagnet en særdeles Pietet for Kongeloven (Hør!). Den høitærede Folkethingsmand for Maribo Amts 4de Valgfreds (Monrad) har anført flere meget rigtige og meget træffende Beviser paa, hvorledes baade Regjeringen, saavel Martsministeriet af 1848 som de senere Ministerier, og ligeledes Rigsforsamlingen ved at vedtage Grundlovens § 4, have erkjendt, at Kongeloven langt fra ikke havde den Bægt, selv i Bestemmelserne om Arvesølgen, thi forøvrigt er den jo aldeles ophævet, som den ellers skulde have. Det staaer jo i Kongens Magt, med Rigsdagens Samtykke, at ophæve den; det er altsaa ikke en usoranderlig Lov, og dersom man skulde risikere, at Baandet mellem Danmark og Slesvig tabte sig ved at man satte Kongelovens Arvesølge til side, saa var det i Grunden allerede skeet ved Grundlovens § 4, hvorved den idetmindste havde tabt den Ubødelighed, som den forhen havde havt. Men alt det er der for Tiden ikke Spørgsmaal om, thi man har faaet en Sanction, en ny kraftig Sanction for hele Statens Sammenhold, ved Londonertractaten, og jeg troer, at man vilde fordærve sin Sag, ved at indføre en Erklæring, der skulde hjemle et særegt Forhold imellem Danmark og Slesvig, samt disse andre Landsdele, hvortil man nu har Arveret, thi der skabes en ny og garanteret Arveret; det er den, man skal holde fast ved, og man skal kun bruge de Adkomster, som den ældre Lov gav, som Momenter, der kunne komme i Betragtning, hvis det Tilfælde

nogensinde skulde opstaae, at der ved en europæisk Congress skulde handles om en ny Kongeslag i Danmark.

Clausen: Vi have i lang Tid læst og hørt Bevisførelser for, at Ophævelsen af Kongelovens Arvesølge skulde være nødvendig ifølge de afsluttede Tractater. Der er anvendt megen Starpsindighed paa at bevise, at disse Tractater skulde have Ophævelsen af Arveloven som nødvendig Forudsætning, at Tractaternes Indhold aldeles ikke skulde kunne komme til Udførelse, medmindre Kongelovens Arvelov var at betragte som ophævet. Selv den ærede Folkethingsmand for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds (Velschow) har for et Par Dage siden udtalt, at, hvad Warschauerprotocollen angaaer, da er „den første Paragraph af Protocollen unægtelig formuleret i saa bestemte og almindelige Udtryk, at man synes at have havt Ophævelsen af Kongelovens Arvesølge for Die“, og om Londonertractaten udtaler han, at han maa tilstaae, at han „aldrig har forstaaet eller endnu forstaaer, hvorledes Kongelovens Arvesølge skulde kunne forenes med Londonertractaten“. Efter disse Bevisførelser og de derpaa grundede Paastaaender have vi, som ikke have fundet Noget af alt dette i Tractaterne, som meget mere ere overbeviste om, at Tractaterne føre til et ganske andet Resultat, ikke kunnet Andet end med stor Tilfredsstillelse modtage de Udtalelser, som den høitærede Premierminister igaar har gjort. Han har indskrænket sig til at forvare sig imod, at Regjeringebudskabet skulde indeholde Noget, som stred imod Statsacterne; derimod erklærer han, at det kongelige Forslag „øvrigt maa være bestemt efter det, som Kongen og Kongens Regjering har fundet at være det Rigtigste og for Landet Nyttigste“, og hertil føier han den Ytring: „Naar den Statsact, som Budskabet nærmest maa knytte sig til, nemlig Tractaten i London af 8de Mai, tilstiger europæisk Anerkjendelse for den Ordning af Arvesølgen, som Hans Majestæt vi i udgive, saa er det dermed overladt Kongen at ordne Arvesølgen paa den Maade, han vil, naar den ikke strider i mod Tractaten (Hør!); Ordningen bliver altsaa et indre Anliggende for Landet (Hør!) imellem Kongen og hans Folk eller dets Repræ-